Poveste din cartier

de Adrian Drăgan

Cînd l-au chemat, noaptea era încă tînără şi durerea fetei risca să alunge, cu simfonia-i dezlănţuită, clienţii care se scurgeau tăcuţi şi cu privirile sticloase, în stabiliment. Paşi apăsaţi, lumini pîlpîind murdar în beznă, voci înfundate... Iar din camera bolnavei din care în fiecare seară se auzeau doar gemete lascive şi gîfîiala oboselii aţîţate a dragostei, izbucneau acum ţipete de durere ascuţite ca lama unui cuţit clătit în apă pe lună plină.

O ţigancă bătrînă o cercetase atentă dar cu delicateţe: însă nu recunoscuse nici una dintre suferinţele obişnuite locului. Celelalte fete se perindară îngrijorate şi şoptind ca ploaia în frunziş pe la căpătîiul suferindei şi doar înjurăturile scrîşnite printre dinţi le-au trimis înapoi la lucru, în camerele lor, la bărbaţii care le aşteptau înfometaţi de trup şi trudă. Noaptea era încinsă ca un cazan cu smoală, sudoarea şiroia pe chipul străveziu al bolnavei şi se scurgea pe aşternuturile ude, apoi pe podeaua murdară şi, spălînd-o, îi ducea zoaiele pe sub uşă. Pe culoarele luminate puternic cu neoane albe si roşi, clienţii lipăiau înjurînd în surdină, în clisa aceea a durerii.

Bătrîna Argentina nu găsise pricina durerilor fetei şi stătea la capul ei, trecîndu-i mîna zdrăngănind de brăţări grele de argint înnegrit peste frunte. Au gonit-o de acolo şi s-au sfătuit ce să facă. Ţipetele acelea nu doar ca puteau să alunge clienţii, dar, încă şi mai rău, puteau desfunda urechile astupate de bani ale politiştilor ce s-ar fi putut crede siliţi să intervină.

Au trimis doi puşti slabi şi iuţi ca nişte căţelandri să îl aducă cît mai repede. Băietanii l-au găsit pe acoperiş, între pescăruşii săi, fumînd şi aruncînd rotocoale de fum spre lună. I-a ascultat fără sa zică nimic, ca de obicei. Doar ţigara care îi pîlpîia între buze părea vie la el. De departe, oraşul mugea ca un vapor înecat în noapte.

Au coborît de pe acoperiş pe scara de incendiu, ruginită şi strîmbă ca o mînă arsă ce se agăţa de cer. Pe drumul prăfos semănat cu cioburi şi mucuri de ţigări, el a rupt tăcerea cu un glas de peşte şi i-a întrebat cum o cheamă pe fată. Atît.

În faţa casei s-a oprit o clipă şi şi-a dat capul pe spate, privind cerul opac, spart în cîteva locuri de candelele stelelor. Apoi a intrat pe uşa largă, lacomă. Era o casă veche, cu amoraşi de gips înnegriţi de vreme şi de praful ei, pe la colţuri, cu cariatide îmbătrînite care străjuiau uşa. O casă cu puţine

camere, dar largi şi acum aproape goale. Dar casa aceasta ce putea părea pustie şi părăsită ascundea, sub ea, un adevărat labirint de culoare si cămăruţe, camere fără număr cu uşi de metal, reci, dincolo de care cei încinşi de pasiunea amorousă îşi răcoreau nevoia arzătoare în braţele fetelor, multe şi colorate ca nişte păpuşi modeste, vechi, aruncate la gunoi. Miros de parfum ieftin, de tutun, de vin, de apă şi în toate, peste toate, mirosul călduţ al acuplării. Un individ înalt, ce avea tatuat pe piept un fluture incandescent, îl conducea prin acest labirint către camera bolnavei. Din calea lui toţi se dădeau la o parte şi nimeni nu îndrăznea să îi vorbească, iar el nu părea a-şi dori conversaţia sau prietenia lor, mergea cu pasul său larg şi aerian, fără să privească nicăieri, de parcă nici nu conta unde merge, de parcă nu îl interesa nimic.

A intrat în cameră aplecîndu-se, căci era atît de înalt încît chiar şi namilele ce asigurau liniştea stabilimentului păreau nişte copii pe lîngă el.

Sudoarea ce şiroia din pat îi înmuia ghetele groase şi marginile pantalonilor, dar el părea să nu fie deranjat de asta. S-a întors către ghidul său, aruncîndu-i o privire tăcută, şi acesta a ieşit fără să zică nimic. Iar el, fără să piardă vremea, s-a aplecat deasupra bolnavei şi a sărutat-o lung pe gură. Ţipetele ei s-au stins într-un scîncet şi, cînd el ieşea pe uşă, ea deja dormea tăcută si îmbujorată ca un prunc.

La poartă, a luat teancul de bani soioşi şi umezi fara să se uite la ei sau să îi numere. (Toţi ştiau că avea să îi dea primului milog.) Apoi a dispărut în noaptea fără certitudini, ca un gînd ce se pierde în ceaţă.

În urma sa, în camera fetei, s-au bulucit cu toţii, pentru a vedea minunea. Ţiganca cea grasă clătina din cap cu admiraţie, ca un copil.

Nu avea casă şi trăia pe acoperişul unei clădiri vechi şi roase ce părea un beţiv jegos care de abia se mai ţine pe picioare. Acolo, printre antene strîmbe, îşi găsise adăpost, încropind un culcuş derizoriu. Nu se ştie cum îmblînzise pescăruşii care veneau dinspre lacurile din jurul oraşului şi îşi făcuseră cuib acolo. Îi hrănea şi uneori era văzut chiar mergînd cu una dintre aceste mari păsări triste pe umăr. Nu lucra nimic, sau nimeni nu îl ştia să lucreze, de altfel se arăta destul de rar, deşi cu toţii îl stiam acolo sus. Cobora aproape doar pentru vreo consultatie, şi nu doar cînd era chemat, ci de multe ori o făcea din proprie iniţiativa, de parcă ar fi ştiut dinainte că suferinţă încolţise undeva ca o floare rea. îşi pictase o firmă pe care o proptise pe gardul de fier al clădirii în vîrful căreia se instalase, o firmă de tablă pe care pictase cu vopsea albă nişte cuvinte de neînţeles pentru cei mai mulţi: "Taumaturg. Consultaţii prieteneşti." Şi, mai mic: "din pod, pe acoperiş".

Cum nimeni nu îi ştia în cartier vreun nume, i se spunea Taumaturgul, deşi cei mai mulţi nu ştiau că asta ar însemna ceva şi credeau că aşa îl cheamă. Nimeni nu putea spune cu precizie cînd s-a aciuat în cartier, unii afirmau că asta s-ar fi întîmplat într-un sfîrşit de toamnă şi, fără ca nimeni să ştie de unde vine, a prins rădăcini ca o sămînţă purtată de vînt, dar cei mai mulţi recunoşteau deschis că îl ştiau aici dintotdeauna, însă fără a putea oferi amănunte exacte despre felul în care l-au cunoscut sau cînd l-au văzut întîia dată. Parcă era aici dintotdeauna - dar de ce nici cei mai bătrîni nu şi-l aminteau copil? Vîrsta sa era incertă: avea o fată foarte tanara, şi totuşi părul argintiu, metalic, mărturisea maturitatea. Încet-încet, ca apa prin rigolele de la marginea străzilor, un zvon a străbătut tot cartierul: individul avea puterea de a vindeca suferinţe fără leac, cărora nici doctorii din oraş şi nici ghicitorii nu le puteau da de capăt. Un copil care uitase să vorbească, un hoţ căruia îi tremurau mainile, un beţiv care îşi înghiţise limba. Îşi administra leacurile doar cînd era singur cu pacientul, nimeni nu

ştia în ce constau acestea, şi de aceea toţi se temeau de el, iar pentru asta îl respectau, fără să îl iubească sau să îl considere unul de-al lor. Cît despre pacienţii lui, ei nu îşi aminteau niciodată cum au fost lecuiţi, mărturisind toţi că apropierea lui le aducea un soi de paralizie, şi o lumină puternică le orbea mintea. Cînd se trezeau erau sănătoşi - dar nu ţineau minte cum se vindecaseră, ce le făcuse misteriosul tămăduitor... Unora li se părea că, înainte de a-i lecui, el ar bolborosi cîteva cuvinte, de neînţeles, dar asta nu mira pe nimeni pentru că mai mulţi spuneau că l-ar fi auzit vorbind de unul singur, într-un grai necunoscut, poate străin. De altfel, de vorbit vorbea foarte puţin, si cand o făcea, vocea să îi făcea pe cer din jur să se înfioare: ai fi zis că vorbeşte un copil din burta maicii sale! Toate aceste ciudăţenii erau însă trecute cu vederea datorită darului său tainic şi, in parte, explicau multora acest dar, căci doar ininteligibilul, nefirescul pot explica ce este de neînţeles. Prinsă în grijile ei, lumea nu si-l amintea decat atunci cînd avea nevoie de el – şi el nu a şovăit niciodată să îşi exercite neînteleasa profesie de "taumaturg".

Poveştile despre vindecările pe care le-a făptuit în cartier sunt nenumărate, nici nu mai poţi să ştii care sunt adevărate şi care rodul imaginarului colectiv. Şi din nici una nu poţi înţelege mare lucru, pentru că toate decurgeau după acelaşi tipar: cerea să fie lăsat singur cu suferindul şi după cîteva minute ieşea tăcut şi treaba era făcută. Nu se uita nici la cine îi sunt pacienţii nici la boala lor: pentru el toate bolile păreau a fi una singură. Şi, în taina sa, leacul era, pentru toate, acelaşi.

Aşa cum poliţia făcea razii periodice sau cum în februarie veneau ploile, prezenţa să la căpătîiul bolnavilor era ceva firesc. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina că Taumaturgul să lipsească sau să refuze leacul.

Şi totuşi acest miracol s-a întîmplat. Totul a pornit de la bordelul lui Oţet (i se spunea aşa pentru că, de mic, bea oţet în loc de vin sau de rachiu). Acolo, o fată suferise o boală grea şi, în miezul nopţii, Taumaturgul chemat în mare grabă, o vindecase. Peste trei luni povestea era uitată, dar peste încă şase fata a adus pe lume un copil cu ochi argintii şi alb ca lună plină. Ţiganii au făcut sfat şi apoi au dat pruncul bătrînei Argentina, să îl sugrume şi să îl arunce la groapa de gunoi, dar ţiganca a refuzat cu îndărătnicie, chiar şi atunci cînd Oţet i-a plimbat cuţitul său cu mîner de argint pe la gît şi pe sub sîni. Nici în ruptul capului nu a vrut să o facă şi nici nu a spus de ce. Copilul începuse să plîngă şi atunci au chemat-o pe maică-sa spunîndu-i să se descurce cu el, dacă vrea să îl păstreze să plece cu el chiar atunci sau de nu să îl omoare. Ea l-a înecat, căci cîştiga bine la bordelul lui Oţet şi nu avea unde să se ducă în altă parte cu un copil nou-născut după ea.

La spartul nopţii au aruncat trupul micuţ la groapa de gunoi, şi nimeni n-ar fi ştiut nimic de cele întîmplate dacă pescăruşii care survolau zona nu l-ar fi dezvelit, cu ciocurile lor îndemînatice, din cîrpele în care fusese învelit. Gunoierii l-au găsit în zori şi zvonul s-a înmulţit ca şobolanii şi s-a împrăştiat ca o duhoare grea în tot cartierul. S-au strîns la groapă de gunoi vagabonzi, gospodine curioase, puştii care băteau mingea pe maidanul din vecinătate şi, în cele din urmă, au sosit hurducîndu-şi trupurile grase într-o maşina prăfuită, şi poliţiştii, asudaţi şi mahmuri.

Cînd el a ajuns acolo, stăteau cu toţii ca nişte hoitari şi îşi dădeau cu presupusul. Taumaturgul şi-a făcut loc fără să zică o vorbă şi s-a oprit în faţa leşului micuţ. Hainele cenuşii îi fluturau ca nişte aripi pîrjolite, iar părul care îi cădea pe frunte parea de funingine.

A luat copilul în braţe, fără să asculte de avertismentul răguşit al domnului plutonier major şi, dintr-o mişcare, şi-a aruncat pardesiul larg de pe umeri. Apoi aripile i s-au desfăcut şi, dintr-o singură

bătaie, l-au ridicat mult deasupra captelor lăsate pe spate. A doua bătaie de aripi l-a dus atît de sus încît privirile lor, neputincioase a-l urma, l-au pierdut, şi dus a fost.

Copiii au povestit părinţilor, îmbujoraţi, gunoierii au povestit tovarăşilor de cîrciumă, între două pahare, iar poliţiştii au scris, în procesul verbal, jenaţi, ca străinul a dispărut cu cadavrul de la locul faptei, fără a preciza cum s-a întîmplat aceasta. Părinţii şi-au trimis copiii guralivi la culcare, tovarasii de pahar i-au sfătuit pe gunoieri să bea mai puţin iar superirii de la secţia de poliţie au clasat cazul.

De atunci, în cartier multe boli şi dureri au rămas fără leac, iar eu, preot titular al parohiei de aici, Izvorul Tămăduirii, am avut a sluji mai multe înmormîntări decît în trecut. Aşa că v-am descris, Prea Sfinte, doar faptele, negrabindu-mă a spune că am fost, de-a lungul vremii, martorii neştiutiori ai unor miracole. Cred însă că o anchetă a Arhiepiscopiei ar fi binevenită. Menţionez însă ca, în ziua aceea, dintre cei trei arhangheli pictaţi la intrarea în biserică a dispărut unul - pare-se Rafail, al cărui nume se tîlcuieşte, după cum ştiţi, "Dumnezeu vindecă".

respiro©2000 All rights reserved